Єднаймося в Просвіті!

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

Рабів до раю не пускають.
Іван Сірко

№ 43 (305)
18 листопада
2010 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Гол. редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * Наші реквізити: Р/р 2600630015124 в Укрсоцбанку МФО 336019, код 04929075. * За зміст та достовірність інформації у рекламі відповідальність несе рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідальність несе автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

ВІЗИТИ

ПРЕЗИДЕНТ НА ПРИКАРПАТТІ

Президент Віктор Янукович побував у Калуші, прилетівши сюди вертольотом.

Під час перельоту Янукович з повітря оглянув територію екологічної катастрофи в околицях Домбровського кар'єру, що поблизу Калуша.

Також Президента ознайомили з планом робіт із подолання наслідків екологічної проблеми в Калуському районі, що також є під увагою та контролем Організації Об'єднаних Націй.

Президент ознайомився з роботою ТОВ «Карпатнафтохім» і взяв участь у відкритті двох нових заводів – з виробництва полівінілхлориду і з виробництва каустичної соди і хлору.

Під головуванням В. Януковича відбулася розширена нарада за підсумками соціально-економічного розвитку Івано-Франківської області за 10 місяців поточного року і перспективи розвитку реґіону на 2011 рік.

ПАНТЕОН

БАНДЕРУ МОЖУТЬ ПЕРЕПОХОВАТИ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

В Івано-Франківську створена комісія з перепоховання на Прикарпатті праху провідника ОУН Степана Бандери.

До складу комісії увійшли представники місцевої інтеліґенції. За словами професора Романа Петріва, Герої України повинні лежати у рідній землі.

Було кілька пропозицій щодо місця перепоховання – село Старий Угринів, де народився провідник ОУН і де нині діє історико-меморіальний музей, міста Калуш чи Івано-Франківськ. Обрали таки обласний центр і пропонують тут зробити великий пантеон, щоб перепоховати й інших героїв визвольної боротьби.

Через Інтернет комісія звернулася до діаспори у різних країнах, до онука Степана Бандери. Ініціатори наголошують, що не хочуть залучати до перепоховання жодну політичну партію, лише українську діаспору та безпартійних меценатів. Щоправда, є повідомлення, що родина Степана Бандери вважає таке перепоховання «не на часі».

ПРОТЕСТИ

НИЩІВНИЙ КОДЕКС

У вівторок під «білим будинком» відбулася акція протесту проти ухвалення Податкового Кодексу в редакції Кабміну, ініційована ОО ВО «Свобода». Свободівці, підтримуючи представників малого та середнього бізнесу, розпочали безстрокову акцію протесту проти ухвалення Податкового Кодексу. Ми переконані, що нинішній Уряд кримінальної олігархії не здатен захищати інтереси середнього класу, тому що ця влада представляє інтереси великого капіталу. Мета нинішньої влади – побудувати державу олігархів і злиднів. Тому передусім необхідно вимагати негайної відставки Уряду, наголошували вони. Серед вимог – зменшити економічний тиск держави на дрібне та середнє підприємництво за принципом: малий бізнес – малі податки, великий бізнес – великів податки... Центр міста був заблокований таксистами. З протестувальниками зустрівся голова облдержадміністрації Михайло Вишиванок. На понеділок запланована велика нарада з представниками бізнесу.

ВИБОРИ-2010

59+1 Суд задовольнив прохання міської організації партії «Третя сила» у перерозподілі останнього депутатського мандату в міськраді. Нагадаємо, що ситуація з одним вакантним місцем виникла через вичерпання партійного списку «Свободи».

Загалом, в Івано-Франківській міській раді за мажоритарними округами партія «Свобода» отримала 24 мандати, «Фронт змін» – 3, «Батьківщина», Українська республіканська партія «Собор» та Партія реґіонів – по 1 мандату.

Енерґійних і наполегливих, дбайливих і розумних, мужніх і сильних, добрих і господарних татів

запрошуємо на

СВЯТО БАТЬКА

21 листопада о 14.00 в НД «Просвіта»

Обласна організація «Жіноча громада»

Театр фольклору, народних свят і видовищ
Обласне об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка
Обласна організація «Жіноча громада»
Івано-Франківський міський центр дитячої та юнацької творчості

21 листопада **НД «Просвіта», 16.30**

ВПЕРШЕ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

для школярів, батьків та вчителів

МИХАЙЛІВСЬКІ ВЕЧОРНИЦІ

Головний режисер – Наталія ТИХОНОВА

БУДЕМО РАДІ БАЧИТИ ВАС В УКРАЇНСЬКІЙ ВИШИВАНЦІ

НАЦІЄЗАХИСНА ДІЯ

МАЄ БУТИ СУД!

На двадцятому році Незалежності ми, українці, не почуваємо себе ані господарями на своїй землі, ані автохтонами, захищеними, здавалося б, своєю державою. Високопосадові очільники, нехтуючи Конституцію і закони, розтоптують нашу гідність, позбавляють нас своєї історії, перекреслюють майбутнє, намагаючись знищити наше рідне слово. Де, в якій країні її очільники не визнають частину народу часткою нації, зазіхають на його духовне буття, розтоптуючи рідну мову, посягають на права і свободи громадян?..

На наші протести, на жаль, влада не реаґує. Тому маємо шукати правового захисту. Поки що у своїй країні, а якщо не доб'ємось справедливості – то у європейських, міжнародних судах. Закликаємо кожного небайдужого українця скерувати Генеральному прокуророві України **Клопотання** про притягнення винних у нарузі над нацією і громадянами до кримінальної відповідальності.

Впиши і себе в лаву поборників свободи, волі, демократії, утвердження української України. Хай до цієї націєзахисної дії долучаться громадські організації, осередки «Просвіти», трудові, навчальні колективи, національно-демократичні структури. Бо ж має бути суд і кара кривдникам.

Не бійся! Не зраджуй! Не мовчи!

ГЕНЕРАЛЬНОМУ ПРОКУРОРОВІ УКРАЇНИ

КЛОПОТАННЯ

Ми, нижчепідписані, просимо притягнути до кримінальної відповідальності згідно зі статтями Карного Кодексу України, що передбачають покарання за:

а) порушення національної та расової рівноправності,

б) розпалення національної ворожнечі

таких осіб:

1) Табачника Дмитра Володимировича, міністра освіти та науки України,

2) Азарова Миколу Яновича, прем'єр-міністра України,

3) Януковича Віктора Федоровича, Президента України.

Наше клопотання ми ґрунтуємо на таких фактах:

I. За період перебування на посту міністра освіти України Д. В. Табачник систематично висловлює свою абсолютно безграмотну і дискримінаційну для населення Львівської, Тернопільської та Івано-Франківської областей України тезу про те, що це населення не належить до української національності.

Національну приналежність громадян визначає низка чинників: історія, мова, генетичне походження, релігія, ареал розселення тощо. Але незалежно від цих чинників – національна приналежність громадян – це їхнє особисте і невід'ємне право. Той же Табачник, наприклад, має себе за росіянина, хоч генетично він не є навіть слов'янином. Але ніхто не боронить Табачникові вважати себе приналежним до тієї національності, яка відповідає засвоєній ним культурі, мові тощо.

Самий факт стороннього втручання у питання національної приналежності громадянина чи громадян – це вияв втручання в особисті права. Заперечення національної приналежності населення цілого реґіону є порушенням національної рівноправності цього реґіону, національна дискримінація цілого реґіону.

На чому ж ґрунтує Табачник свою антиукраїнську теорію? Наводимо цитату з тексту Табачника, оприлюдненого 23 вересня 2009 року в «Известиях»:

«Галичани насправді не мають нічого спільного з українцями Великої України під оглядом духовним, релігійним, мовним та політичним. Ми маємо різних ворогів та різних спільників. Скажу більше, наші спільники, навіть брати, для них – вороги, а їхні «герої» (Бандера, Шухевич) для нас убивці, зрадники й поплічники гітлерівських катів».

З цієї цитати можна зробити кілька висновків:

I. Словом «ми» Табачник зараховує себе до українців Великої України, коли на ділі він має себе за росіянина. Таку підставу він уживає, щоб свої українофобські погляди приписати усім жителям Великої України;

II. Табачник – доктор історичних наук – гадає, що різниця політичних і релігійних поглядів може визначати національну приналежність;

III. Табачник, ніби індійський гуру, твердить, що всі галичани мають єдині політичні погляди. Точнісінько, як Гітлер, який стриг усіх гебреїв під один обвинувальний гребінець.

Поминувши законне запитання, хто дав Табачникові право визначати бодай чию національну приналежність, поцікавимось, яку мету переслідує Табачник, який не належить до української нації, позбавляючи словесно галичан приналежності до української нації? Нащо він відтинає частину українців від української нації?

Чи це для зміцнення, чи для послаблення України?

Очевидно, що це для послаблення і для розколу української нації, для розколу України.

Одночасно з виділенням галичан в окрему національність, Табачник звинувачує їх у низці гріхів і протиставляє галичан «справжнім українцям». Для чого це робиться? Згадаймо історію. Прийшовши до влади в Німеччині, Гітлер почав звинувачувати гебреїв у всіх смертних гріхах, зробивши їх козлами відпущення для німців.

Чи не те саме повторює Табачник?

Зробити козлами відпущення галичан? Розпалити національну ворожнечу?

Профашистська риторика Табачника на ділі спрямована на розпал національної ворожнечі.

Цитовану вище «ідейну платформу» Табачник у різних варіантах мусує у своїх статтях, виступах, книгах.

Коли таку дискримінаційну ідею висловлює приватна особа – це її, хоч і кримінальний, але особистий погляд, а коли таку ідею висловлює і мусує її у ЗМІ, перебуваючи на посту міністра освіти та науки, член Уряду, то це треба кваліфікувати, як політичну програму Уряду та Президента України, коли ні Уряд, ні Президент ніяк не реаґують на антидержавну риторику Табачника.

Проте, не зважаючи на численні протести громадян України, обурених профашистською риторикою міністра освіти, прем'єр-міністр Азаров не звільняє Табачника з поста міністра освіти, а Президент України Віктор Янукович, як ґарант Конституції України, не вживає жодних заходів до усунення міністра освіти Табачника з його поста, виявляючи цим своє схвалення його кримінальної профашистської риторики.

Усі викладені вище факти свідчать про наявність криміналу у діях Д. В. Табачника і М. Я. Азарова та кримінальної бездіяльності В. Ф. Януковича.

Просимо розглянути наведені факти і встановити ступінь винуватості в них вищеназваних осіб.

Прізвище, ім'я, по батькові	**Адреса**
1. ...	**...**
2. ...	**...**

«ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА» – ДЛЯ КОЖНОГО ОСВІТА

ШАНОВНІ КРАЯНИ! ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!

Триває передплата на газету «ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА».

Вона й надалі працюватиме на національно-просвітянську ідею, для реалізації тих сподівань, на які чекає українство.

І для того, щоб мати надійного провідника у сучасності і в майбутнє, передплатіть «ГАЛИЦЬКУ ПРОСВІТУ».

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ (без вартості оформлення): *на місяць – 3,38 грн., на три місяці – 10,14 грн., на півроку – 20,28 грн., на рік – 40,56 грн.*

ПОСТФАКТУМ

КОМУ ДОПОМАГАЄТЕ, ПАНОВЕ?

Як і треба було сподіватись, вибори до місцевих рад пройшли в Україні з кричущими порушеннями демократичних норм, за сценарієм, практикованим п'ятою колоною на президентських виборах 2004 р. 31 жовтня цього року п'ята колона робила репетицію наступних парламентських виборів, на яких вона має здобути потрібних їй 2/3 голосів у Верховній Раді для утвердження своєї диктатури. Правдива картина цих виборів відображена у заяві посольства США в Україні, у заяві Українського конґресового комітету Америки, у спільній заяві опозиційних партій України та у висновках громадської організації «Опора».

Європейські стандарти політичного життя вимагають інформувати світ правдиво, без жодних відхилень від реальних фактів. Під цим оглядом нічого дивуватися заяві спостерігачів від Росії, які всупереч дійсності заявили, що вибори відбулися без жодних порушень. Російські інформаційні стандарти не можна назвати європейськими. Це стандарти дезінформаційні, підпорядковані бажанню зображати дійсність не такою, якою вона є, а такою, як вигідно дезінформаторам. Згідно з цими стандартами від світу приховують жахливі злочини, такі як голодомор в Україні, як розстріл польських військовополонених у Катині й інші чорні справи кремлівських кримінал-соціалістів. Заява про українські вибори не є винятком у цьому параді дезінформацій.

А як розуміти заяву європейського парламентаря від Польщі Павла Коваля – голови міжпарламентського комітету Україна–ЄС – про те, що вибори 31 жовтня пройшли «в холодній атмосфері, з загальною позитивною оцінкою спостерігачів»?

Інформація чи дезінформація? Лише той факт, що ця оцінка збігається з оцінкою спостерігачів від Росії свідчить, що пан парламентар Ради Європи дезінформує Європу.

Як такі дії треба розглядати за європейськими стандартами?

Як норму поведінки, як невинний прогріх чи як злочин?

Кримінальна мафія, доп'явшись влади в Україні, з перших своїх кроків почала наступ на демократичні європейські цінності, які запанували в Україні після Помаранчевої революції. Президент Янукович призначив на ключові державні посади відвертих антидемократів, а сам удає з себе демократа, хоче, щоб демократичний, вільний світ мав його за демократа, з тим, щоб бувши диктатором, мати голос у демократичному світі.

Коли Януковичу вказують на недемократичні дії, він удає, що про це не знає, і що буде розвивати демократію, насправді ж дає своїм підлеглим вказівки душити демократію, бо якби хотів і справді розвивати демократію, то мав би поусувати з ключових посад антидемократів. Та він цього не робить.

Янукович удає, що він хоче виправити виборче законодавство й запрошує західних спеців йому допомогти. Це все для замилювання очей. Можна змінити про людське око законодавство, але вибори відбудуться точнісінько, як і цього року, і п'ята колона матиме 70 відсотків голосів. А Янукович буде забивати баки легковірам. Він діє так само, як і його наставники з Кремля. Щоправда, останні розуміють, що їм на заваді стає НАТО, стає ЄС. Отже, треба лізти в НАТО, в ЕС і зсередини розкладати ці організації. А вони піддаються і радо запрошують московитів до дискусії. Але ж той, хто сприяє антидемократам виглядати, як демократи, є спільником антидемократів і злочинців. Він заводить їх до європейського дому й рекомендує, як чесних.

Оце і роблять такі, як пан Коваль, допомагаючи п'ятій колоні узурпувати владу в Україні не на день, а на довгі роки. Пам'ятаймо.

Корнелій СЛАВОВИЧ

ТАК ДУМАЮ

ПРО ЗАКОН РІВНОВАГИ

Як стверджують духовні провідники, закон непорушної справедливості існує як у духовному, так і у фізичному житті суспільства. Тобто одне і те ж явище викликає один і той же наслідок. Закономірне запитання: що в таких умовах непорушної справедливості визначає людську долю?

Вчені дають таку відповідь. З точки зору людської психології в нас існує три сфери в поведінці, якими ми керуємо при творенні своєї долі. Це – думки, бажання і вчинки. Вони ідуть одне за одним. Однак головною є думка. Вона будує характер людини. Кожна нова думка приносить цій людині якусь нову рису. Знаючи силу власної думки, людина має можливість змінювати свій характер.

Для цього треба навчитися відкидати сумніви, які з'явилися, а вже новими думками відкидати помилки у подальшій своїй поведінці. Це означає, що кожен повинен зуміти навчитися ламати свій характер. Тобто змінювати власне ставлення не лише у відносинах із людьми, а й ставлення до всього живого, а також стати доброзичливим до найрізноманітніших природних явищ, сприймаючи їх щоразу в новому сприйманні та оцінці. Вони завжди повинні бути свіжими, до трепету цікавими, вбирати буквально всі прояви природи, громовиці і блискавки, пориви вітру, дощові зливи, тумани, лапаті снігові хурделиці, ясно-блакитні дні чи похмурі ночі. Все має бути в нашому сприйманні красивим, по-своєму доладним, завжди цікавим, із почуттям радості, бо все, що створене Всевишнім, прекрасне!

Отже, основним рушієм у житті людини є думка, яка, споглядаючи Всесвіт, породжує в психології іншу сферу – низку бажань, а вже потім – третю сферу – найрізноманітніші вчинки. Вони й ведуть людину по широких дорогах життя. Але про сферу вчинків варто сказати трохи більше, бо лише вони ведуть у людській долі до щастя, або до завчасної чи пізньої смерті.

Отже, маємо пам'ятати: якщо твої вчинки стали причиною страждань для когось іншого, рано чи пізно такі ж страждання прийдуть і до тебе! Це і є збереження рівноваги, без якої не може існувати у своїй гармонійній цілісності Всесвіт.

Необдумані дії людей порушують світовий порядок і для того створений закон рівноваги. Отже, обов'язково той, хто зробив злий учинок, одержить результат собі самому. Тобто наші думки створюють наш характер, в якому наші бажання визначають те, чим ми хочемо бути задоволеними, а вже потім настає третя сфера психології – це наші вчинки. Вони і створюють уже реальний розмір нашого щастя або нещастя за тією його якістю, яку ми дали своєю попередньою поведінкою у світі.

Отже, висновок – якщо людина визнає в своєму житті й приймає до виконання вищенаведені позитивні постулати поведінки, вона стає творцем свого щастя. А якщо не визнає, то матиме недолуге життя, бо будує свою долю, визначену з самого початку помилковими думками.

Тепер можемо пояснити сакраментальне – чому в сучасному світі надалі існують війни, хвороби, землетруси, передчасні смерті… Це відбувається тому, що велика частина людства навіть у XXI столітті живе лише бажаннями без урахування всесвітнього духовного закону рівноваги! Тобто що ти віддаєш світові, добро чи зло, рано чи пізно таке отримаєш безповоротно.

Тепер розуміємо: є довгожителі, а є люди, які отримують ніби неочікувано стусани долі (нещастя). Здавалось би, на рівній життєвій дорозі.

Українцю! Слідкуй за своїми вчинками! Які вони в тебе – така твоя доля. Не нарікай, а змінюйся.

Підготував Михайло РУДКОВСЬКИЙ

МУЗЕЇ

МІЛІЦІЯ ПРИКАРПАТТЯ: ІСТОРІЯ І СЬОГОДЕННЯ

До Дня вшанування ветеранів та пенсіонерів органів внутрішніх справ в Івано-Франківську урочисто відкрили музей історії міліції Прикарпаття.

ВІДЛУННЯ ПОДІЇ

БУТИ ДУШЕЮ ЧИСТИМИ

Канадські ЗМІ широко повідомляли про візит прем'єр-міністра Гарпера в Україну. Звіти й оцінки були дуже позитивними. Аналогічно, українська канадська громада була задоволена не стільки самим візитом, скільки повідомленням, яке доніс прем'єр-міністр. Хоч візит був значною мірою символічний, прем'єр Гарпер рішуче висловлював як свою стурбованість правами людини й демократії, так і свою повагу українському народові.

Тим не менше, був один європейський кореспондент із «Пост-Медіа Н'юз», який був призначений каламутити воду. Він написав дві статті: «Гарпера звинуватили у перебільшенні кількості смертей українського геноциду» і «Екскурсія Українського музею Гарпер-шоу, одностороння історія одного зі злодіянь». У першій статті Гарпера критикували за те, що «зазначив в обидва дні його першої в історії подорожі до України, що «майже» 10 мільйонів людей померли під час того, що відоме як голодомор – або смерть від голоду».

У другій статті «Пост-Медіа Н'юз» пише: «Прем'єр-міністр Гарпер під час його недавньої поїздки в Україну відвідав в'язницю, а нині – музей, який, на думку деяких істориків, підкреслює звірства, скоєні радянськими та німецькими окупантами, але ігнорує скоєні українцями проти євреїв». Мова йде про музей «Тюрма на Лонцького». Кореспондент вказує на «побиття, приниження і вбивства євреїв у Львові українцями – із заохочення нацистів – у дні після розгрому совітів гітлерівськими силами на початку літа 1941 року».

Але ця критика є не тільки безпідставною, але, більше того, вона ніяк не стосується місії прем'єр-міністра в Україну. Кількість жертв голодомору не повинна нікого образити. Справа про «майже 10 мільйонів» може бути легко доведена з допомогою чітких і переконливих доказів: від перепису населення до різних документів, нещодавно виявлених. І це при обмеженому доступі до радянських архівів! Що нацисти були відповідальні за єврейський погром у перші дні липня 1941 року, було також встановлено Надзвичайною совітською комісією після повернення совітів до Львова в 1944 році, а також висновками в Нюрнберзі. Екскурсія «Тюрма на Лонцького», яка була присвячена українським жертвам совітського і нацистського режимів, не применшує той факт, що, можливо, були представники інших національностей. Вшанування єврейських жертв у Бабиному Яру не ганьбить пам'ять неєвреїв: циган, українських націоналістів і всю футбольну команду Київського «Динамо».

Але ці неправдиві статті чомусь були досить широко викладені в Канаді газетами, які контролюються євреями.

Сьогодні в Україні є до 150 000 євреїв. Україна є відносно незалежною державою, принаймні була такою до приходу нинішнього Президента до влади. Євреї не мають підстав побоюватися українців і, звичайно, євреї чи представники інших національностей мають однакові громадянські права у сучасному українському суспільстві та Уряді.

Великою проблемою, однак, є те, що деякі євреї не чутливі до страждань інших. Трагедія голокосту не зменшиться від визнання євреями того, що майже 10 мільйонів українців загинули під час голодомору. Єврейських жертв не ганьбиш, визнавши, що інші люди також були жертвами. Деякі українці будуть вказувати на те, що надмірна реакція єврейських ЗМІ – це оборонна тактика самозбереження, оскільки непропорційно велика частка катів голодомору була євреями і настільки ж переважна кількість совітських спільників, за два совітські роки в Західній Україні з 1939–1941, була євреями. Ті українці повинні визнати, що ці кати і спільники були криміальниками не тому, що вони були євреями, а тому, що були поганими людьми. Причина, чому нинішній міністр освіти України Дмитро Табачник такий озлоблений проти української освіти, мови й культури, не в тому, що він єврей, а в тому, що він – погана людина, він є фанатичним і без душі.

Аскольд ЛОЗИНСЬКИЙ

– Зусиллями ветеранів міліції і нинішнього покоління міліцейських колективів ми заповнили певну прогалину в нашій недавній історії, – зазначив керівник УМВС України в Івано-Франківській області генерал-майор міліції Василь Варцаба. – Адже славні традиції міліції Івано-Франківщини, приклади звитяги й героїзму її працівників під час виконання службових обов'язків заслуговували на те, щоб назавжди залишитися в пам'яті людей. Я переконаний, що музей історії міліції стане добрим порадником, місцем осмислення своєї відповідальності перед суспільством для кожної людини, яка приходить на службу в органи внутрішніх справ.

У виставкових залах музею представлені десятки унікальних експонатів, історія міліції відображена у сотнях фотографій, колекціях озброєння й обладнання міліції у різні історичні періоди. Відвідавши музей, можна дізнатися про людей, які несли службу з охорони громадського порядку у довоєнний і післявоєнний час, виконували інтернаціональний службовий обов'язок в Афґаністані та в інших зонах воєнних дій, окрема експозиція присвячена правоохоронцям-чорнобильцям. В одному виставковому залі можна ознайомитися з сьогоденням міліції: тут представлені матеріали про служби й підрозділи нинішніх органів внутрішніх справ.

У церемонії відкриття музею історії міліції Прикарпаття взяли участь ветерани органів МВС, голова облдержадміністрації Михайло Вишиванюк, голова обласної ради Ігор Олійник, представники духовенства, колишні керівники прикарпатської міліції, начальник департаменту кадрового забезпечення МВС України полковник міліції Юрій Казанський.

Музей освятили священики Українських Церков.

Н. К.

ЖИТТЯ «ПРОСВІТИ»: СХІД І ЗАХІД РАЗОМ

МИ ЩАСЛИВІ, ЩО БУЛИ В КОЛОМИЇ...

Успішний виступ у Коломиї народного хору Віталія Лисенка (правнука основоположника української класичної музики Миколи Лисенка) з Києва є результатом плідної співпраці з народним колективом «Просвіта» однойменного міськрайонного товариства. А почалося все з того, що просвітян запросили до Києва заспівати Божественну Літургію в монастирській церкві Василія Великого. Крім цього, коломияни дали духовний концерт у Каневі, на могилі Т. Шевченка, в роковини перепоховання Великого Кобзаря. Співали й у Софіївській Борщагівці, де нас хлібом-сіллю на вишитому рушнику зустрів народний хор Віталія Лисенка, про що вже розповідала «Галицька Просвіта».

І ось на запрошення просвітян співучий колектив під орудою Ірини Якубовської, випускниці Київської консерваторії, – на коломийській землі. Зійшовши з потяга, кияни разом із представниками коломийської «Просвіти» поклали квіти до підніжжя пам'ятника Степанові Бандері. У переддень концерту відвідали Яремче, вперше оглянули писанкову Коломию, її музеї, були на недільному богослужінні в церкві Св. Йосафата, в якій співає «Просвіта», виконали «Молитву за Україну». Опісля обидва колективи біля пам'ятника Тарасові Шевченку заспівали Кобзареві пісні, поклали до підніжжя квіти. Було щось у цьому

Подяка київським гостям

щемне, аж до сльози, уособлення єднання Західної і Східної України. Все відбувалося без будь-якого примусу, від душі, з любові до української пісні й землі, з власної ініціативи і без державного фінансування. Чому мова йде про Східну Україну, запитаєте. Адже Київ – це не Схід. Але хористи родом з різних куточків України. Є вихідці з Луганської, Донецької, Рівненської, Волинської, Київської, Дніпропетровської, Черкаської, Полтавської, Кіровоградської, інших областей.

...Того недільного надвечір'я перед концертом хвилювалися не лише кияни, а й усі, хто був причетний до цього: чи прийдуть коломияни на концерт? Як з'ясувалося пізніше, переживали намарно. Вже перші номери про червону калину глядачі, стоячи, зустріли бурхливими оплесками, подарували в'язанку кетягів калини. Кожна виспівана пісня заторкнула душу, викликала певні емоції. «Їхали козаченьки», «По діброві вітер виє», «На городі верба рясна», «Ой у вишневому садочку», «Ой мамцю моя», «Грай, моя сопілко», «Лелеча доля», «Плач чайки»... Солювали Ганна Ярмолюк, Таїсія Ляшенко, Микола Няньчук, Федір Вареник, Любов Діденко, Ірина Якубовська (диригент), Георгій Васильєв. Злагоджено звучали голоси ансамблю «Молодички», сподобалися глядачам і виступи чоловічого складу хору, а також сміялися від душі, слухаючи гуморески у виконанні Тамари Солодкої.

Розлогий, у народній манері спів, розкішні костюми співаків викликали захоплення глядачів. Неможливо обійти увагою концертмейстера-баяніста, високопрофесійного музиканта-віртуоза, талановитого аранжувальника Віктора Туровського, випускника Київської консерваторії. Він так вигравав на баяні, так «заводив» усіх швидким темпом, пританцьовуючи, що аж підметку загубив на сцені. Щирі оплески, квіти, «браво» від глядачів додавали настрою, натхнення.

Хотілося ще і ще слухати цей колектив, якому цьогоріч – 60 років, та всьому хорошому настає кінець. На завершення для гостей звучало величальне «Многая літ!» у виконанні «Просвіти» під орудою Романа Хімея. Подячні слова за незабутнє свято виголошувала заступник голови райдержадміністрації Леся Білищак. Вручаючи кошик з квітами від голови райдержадміністрації Михайла Негрича, вона сказала, що хористи заслуговують на велику шану й подяку за те, що пропаґують українську пісню: «Нехай ці прекрасні миті спілкування надовго залишаться жити на коломийській землі, нехай живе український дух, який об'єднує нас у велику могутню державу!»

Сувеніри, квіти, краєзнавчу літературу, просвітянську бібліотечку вручили гостям голова міськрайонної «Просвіти» Василь Глаголюк, начальник міського відділу культури і туризму Уляна Мандрусяк.

У залі відчувалася потужна енергія позитиву, зв'язок між артистами й глядачами, які бурхливими оваціями дякували за українську пісню, за те, що не пошкодували часу і коштів (власних, до речі) на поїздку.

Голова облдержадміністрації Михайло Вишиванюк запросив хорові колективи виступити у День Злуки в Івано-Франківську.

– Ми щасливі, що побували в такому гарному місті, як Коломия. Тут добра аура, тут легко співається, задушевні люди, – сказала на прощання диригент хору Ірина Якубовська.

Мирослава ГРУШЕВСЬКА,
член «Просвіти», м. Коломия

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю: ДО ПЕРВНІВ

ВАСИЛЬ КОБИЛЮХ: УКРАЇНСЬКА ЗЕМЛЯ – КОЛИСКА КУЛЬТУРИ ЛЮДСТВА І РОЗУМОВА ІНСТАНЦІЯ ПЛАНЕТИ

Стародавні єгиптяни були переселенцями з України. Їхня мова дуже подібна до говірки автохтонних лемків пряшівського Закарпаття. Висока культура стародавніх єгиптян і шумерів ще в 4 тисячолітті до н. е. була похідною від великої материкової праукраїнської культури.

Моїм співрозмовником є лікар, поет, знаний в Україні санскритолог Василь Кобилюх. Він переклав із чеської на нашу мову «Молитву Кунгути», яку в XIII ст. написала донька чернігівського князя Ростислава Михайловича, дружина чеського короля Оттокара II, перша поетеса Чехії – Кунгута.

Василь Кобилюх вважає, що ніщо інше не дає стільки вираженого, історично зумовленого етимологічного значення в сучасній українській мові, як прадавній санскрит. Нещодавно побачила світ його розвідка «167 синонімічних назв землі у Санскриті».

Отже, звідки родом Василь Кобилюх?

Із мальовничого села Журавники, що на Пустомитівщині (неподалік Львова). Народився 1935 року в хліборобській сім'ї. Мати моя – Катерина Гавриш-Кобилюх любила співати й була наділена артистичними здібностями, уквітчувала вишивкою нашу світлицю й нас зодягала у вишиванки. Батько Олексій не міг і хвилини всидіти без діла. Та його забрали на фронт і в 1945 році прийшло повідомлення, що він загинув. Важко доводилося нам тоді. Я нездужав, але допомагав матері й тягнувся до науки. Директор місцевої школи В. Данилевський наказував мені: «Читай, Васильку, розвивайся. Нехай розум твій не спить!»

Василю Олексійовичу, чим Вас так привабив, зацікавив санскрит?

Санскрит – дослівно означає Святе Писання, або культурна, досконала мова. Наші вороги старанно приховували найменші відомості про нього, аби українці не збагнули правди про себе у мові, історії, вірі й у всій філософії життя на Землі. Втім «не виживе той народ, який сприймає трактування власної історії очима сусідів» (Ф. Ніцше).

Мене змалку цікавило, що означає те чи інше слово. Особливо багато стародавніх українських слів довідувався від своєї бабусі Ганни Гладун. А коли став студентом філологічного факультету університету, то до санскриту мене спрямував професор Петро Кострува, якого пізніше вивезли в Сибір. Колонізатори позбувались мудрих, національно свідомих людей, котрі світилися і вносили промінь свободи в народ. Упівці, дисиденти, інші українські патріоти повстали проти такого мамонта – Радянської імперії. А вона тільки за розміром була велика, а розумом – подібна до гниди, прогнила зсередини...

Який, власне, зв'язок між санскритом і українською мовою?

Необхідно зрозуміти: вивчаючи санскрит через призму української мови, її говорів – відновлюємо праукраїнську мову, яка поки фактично не досліджена. А саме завдяки їй француз Ж. Шампольон у 1823 році розшифрував ієрогліфічне письмо стародавнього Єгипту. Це засвідчує, що **стародавні єгиптяни (копти) були переселенцями з України. Їхня мова дуже подібна до говірки автохтонних лемків пряшівського Закарпаття. Отож Шампольон довів: висока культура стародавніх єгиптян і шумерів ще в 4 тисячолітті до н. е. була похідною від великої материкової праукраїнської культури.**

Але відомо, що санскрит є найдавнішою пам'яткою індійської культури!..

І української теж. Бо саме праукраїнці завезли його в Індію. Це арґументують видатні зарубіжні історики, зокрема, й індійські. Приміром, президент Індії С. Радгакрішнан у своїй праці «Індійська філософія» підкреслив: «Оріяни принесли з собою визначені поняття і вірування, які вони продовжували розвивати в Індії. У «Ведах» обожнена чарівна природа Оріяни-Скитії-Русі-України. Її чотири пори року: Гима – зима, Весанта – весна, Літойя – літо, Шарада – осінь (від слова «шару» – діти), назви злаків, звірів, дерев засвідчують про велику й благословенну культуру цього народу». Зверніть увагу на подібність Індії та України: наші народи мають найбільше (понад сто) національних музичних інструментів у світі.

Англійський філолог та історик, професор Л. Веделл ще сто літ назад обґрунтував спорідненість між шумерською і трипільською, тобто давньоукраїнською, мовами. Ще раніше (1880 року) польський і російський мовознавець М. Красуський, заявив: давньогрецька, єгипетська, римська мови походять від праукраїнської.

Наші предки жили в непорушному єдиномовному просторі до 375 року н. е. – першої навали монголо-китайців, котрі знищили Середньоазійські праукраїнські держави – Кушанію, Бактрію, Хорезм тощо, зменшили панування українського слова та праукраїнців у 40 разів порівняно з кордонами сучасної України. Саме тоді наші предки втратили зв'язок з Індією, забули про нашу прамову-санскрит, бо залишилися без учителів-брахманів – провідників до Всевишнього, до найсвятішої ідеї нації – Незалежності. А все тому, що обірвався зв'язок поколінь. Українська праісторія без підтвердження у санскриті – не історія, нею будь-хто може маніпулювати.

Ви обстоюєте і розвиваєте версію, згідно якої Атлантида знаходилась на території Українських Карпат...

Це засвідчує санскрит і археологічні розкопки. Так у 70-их роках минулого століття українець Владислав Гладилін виявив стоянку первісної людини поблизу с. Королеве на Закарпатті, якій мільйон років, чим змусив світових науковців переглянути питання терміну і шляхів заселення Східної Європи. Сьогодні вже ніхто не сумнівається: освоєння цієї території, зокрема, й теренів України, почалося ще мільйон років тому, до того ж заселення відбувалося не зі Сходу, як довго вважали, а із Центральної й Південної Європи, тобто із західних земель Праукраїни. Вже 500

тисяч років тому на наших теренах існувала розвинута цивілізація.

Є достовірні підстави (археологічні, географічні, топонімічні) вважати Карпатсько-Подільський кряж Руським островом – Атлантидою – де 180 тисяч літ до н. е., опісля потопу, спричиненого таненням Третього Льодовика, знайшли прихисток тисячі, а то й мільйони осіб. Після того, як велика вода спала, відбувалося розселення народу вздовж річок.

Куди конкретно переселялись?

Насамперед на північні і східні землі сучасної України. Це доводять археологічні знахідки у с. Мізин Чернігівської області. Зокрема, на кісточках-фібулах із Мізинської стоянки нараховано до 20 видів різьблених типів стародавнього тризуба, який, на переконання наших предків, є символом триєдиного Бога.

Праукраїнці неохоче йшли на північ, туди, де сьогодні знаходиться Москва. Бо там була болотиста місцевість і знаходили прихисток хіба злочинці, злодії. Між іншим, «Москва» з санскриту перекладається як «місце, де злодій і грабіжник». А тих, хто все-таки подався туди – називали «мудаками» – нетямущими. Взагалі, впізнаємо сліди культури наших предків на кожному кроці земної кулі. Праукраїнці (кельти-кіммерійці) поширили духовну культуру про наше довкілля на всю Європу. Навіть Океанія рясніє українізмами в гідронімах і синонімах. Наші волхви володіючи здатністю аґравітації на початку 2 тисячоліття до н. е побудували у Стоунгенджі (Англія) закодовану станцію від бермудських руйнівних вітрів і буревіїв.

Слухаючи Вас, мимоволі пригадав уривок із вірша Бориса Олійника: «Ми тут жили ще до часів потопу, наш корінь у земну вростає вісь...» Чи можна говорити про особливу енерґетику української землі, підсоння, які не витримують злих чужинців?

Звісно. Рідна земля не лише зберігає таємниці нащадків, вона – пульсує, впливаючи на наше мислення, мовлення, психологічно-емоційну поведінку, працездатність, на культуру, вірування. Чим довше піддається народ одній і тій самій безперервній вібрації благословенної отчої землі, тим цікавішим, талановитішим він буде. На наших автохтонних землях відчувається вібраційний код українців. А людина іншого біомагнітного заряду не сприймає цієї кодифікаційної системи. Тому нищителі нашого народу недовго витримували особливу вібрацію української землі. Як вони не намагались, але, навіть вдаючись до штучного голодомору, не змогли пригнобити і знищити на біогенетичному рівні споконвічну войовничу волелюбність українців. Відтак, загарбники ніколи довго не жили у спокої, добрі та згоді з оточенням, врешті, ганебно канули у небуття.

Може, у санскриті є рецепти протистояння занепаду духовності, що спричинює глобалізація, неоліберализм?

Відповідь проста. Вона у словах Ісуса Христа: «Тільки правда вас захистить!» Правда Ісуса – Божественна й вічна і нікому не до снаги її здолати. Ісус Христос замінив філософію суспільних відносин «зуб за зуб» на «любити ближнього, як самого себе».

Всі закони та заповіді нашого народу введені у найдавніші книги світової мудрості – «Ріґведу» («Мудрість нащадкам», автор – мудрець Агастій), «Самаведу» (наука про народне мистецтво), «Атгарваведу» (тут сказано, що Божу ласку отримує той, хто визнає Його триєдине перебування на землі, вміє створювати добро й красу для довкілля і навчає того вміння свого ближнього), «Яюрведу» (наука про відродження людини), «Дганурведу» (наука про військову справу), «Чапаведу» (наука про зброю, догляд за нею, її виготовлення), «Брахмаведу» (наука про пізнання світового Духу через високу розумову духовність кожної особистості).

Якою Ви бачите місію України?

Наша територія окрім того, що стала колискою культури людства, є ще й розумовою інстанцією планети. Українці проявили себе у різних сферах: від рільництва до розщеплення атома (Іван Іваненко), винаходу комп'ютера (Михайло Кравчук) тощо. Вже 25 тисяч років тому наші предки їздили на возах, запряжених волами по всій Європі. У 5508 році праукраїнці замінили календар за місячним циклом на новий – трипільський – за сонячним циклом (за котрим жили до прийняття християнства, цей календар і досі діє в Ірані). На той час учені нашої землі вже мали астрономічні обсерваторії, знали математику й зуміли обчислити орбіту Землі та Місяця з точністю до 0,4 секунди, назвали знаки зодіаку... Українці неодноразово рятували, часто й ціною своєї крові, Європу від татаро-монгольської навали, від турецької неволі й комуністичної «всесвітньої» революційної асиміляції.

Відтак, місія українців – зберегти все найсвятіше: національні символи, традиції, мову й не дозволити чужинцям скупити українські землі. На це в іноземних банках очікують передбачені 50 мільярдів доларів. Бо якщо занехаємо це, то завдамо не лише собі, але й людству значної шкоди. Не дозвольмо ворогам споїти себе алкоголем і притупити розум. Вони намагаються нам втовкмачити, що любов до спиртного – це наша давня прикмета. Нічого подібного!

Зважте, тільки українські матері ще співають дітям колискові. У Європі цього вже майже ніхто не пам'ятає. Наша Галина Гнатівна Хоткевич веде у Парижі курси, на яких навчає вагітних француженок українських колискових, народних пісень. Ефект колосальний. Доведено, що, слухаючи колискову, дитина краще розвивається. Завдяки вивченню санскриту ми пізнаємо краще себе, свій край.

Євген РОМАНИШИН,
заслужений лікар України, заступник голови ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка

ЮВІЛЕЇ

А БУЛО, А БУЛО КОЛИСЬ...

ОКСАНІ ЗАТВАРСЬКІЙ – 90

Оксана Затварська в ролі Каті (п'єса К. Симонова «Історія одного кохання»)

90 золота осінь Оксани Затварської – заслуженої артистки України, корифея національного театру, почесної громадянки її рідного гнізда – містечка Яблунів, прийшла в Івано-Франківськ, де велика артистка XX століття зустріла її в оточенні дітей, онуків, правнуків, дорогих родичів, друзів, шанувальників. Вклоняючись своїм славним рокам, одержима театром актриса декламувала в дарунок гостям свої ролі, вірші і спогади. Її голос хвилював серце, будив кров, а сама ювілярка дивувала ясністю пам'яті.

Всі, хто має це видання, а хто хоче, то може в бібліотеці ще і ще раз перечитати книжку «Одержима» (автор – Романна Затварська) і почерпнути джерельну живильну інформацію про ту, перед якою схиляли голови тисячі людей, які мали щастя пережити життя тих героїв, в яких перевтілювалась на сцені актриса.

Тож усі, хто не мав змоги привітати Вас у день ювілею, посилають Вам, дорога наша, шановна Оксано Іларіонівно, щирі вітання і просять в Бога для Вас здоров'я до ста літ. Низький уклін Вам, немеркнуча зірко театру, велика громадянко України, засівальнице зернами любові, правди і краси на ниві культури. Хай збувається Ваша мрія про велич України.

З РОСИ І ВОДИ!..

ВІТАЄМО

ОЛЬГУ ГОЛИНСЬКУ З 75-РИЧЧЯМ

Вельмишановна пані Ольго!

Івано-Франківське обласне і міське об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка щиро вітають Вас – культурно-громадську діячку, берегиню українського роду, членкиню Ради товариства «Просвіта», яка все своє життя присвячує боротьбі за розбудову України.

Своєю багаторічною плідною працею на культурно-просвітницькій ниві, багатогранною діяльністю на царині товариства «Просвіта», діяльною участю у громадсько-політичних заходах Ви зробили й робите значний особистий внесок у процеси духовного відродження України.

Прийміть від нас слова щирої вдячності за Вашу працю розуму й серця, спрямовану на формування Української держави, активну життєву позицію зі створення надійної духовної та інтелектуальної основи розвитку суспільства й особистості, утвердження духовності, національної свідомості й патріотизму.

Щиро бажаємо Вам міцного здоров'я, творчої наснаги, доброї долі, щастя родинного та многих благословенних літ!

З повагою голова ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ, голова ІФ МО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Василь БОЙКО

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ...

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ СЛОВА

Слово – не горобець: вискочило – не спіймаєш.
Народна мудрість

Слово – зброя. Особливо – друковане. У всі часи, в усіх цивілізованих народів друковане слово – газета, журнал, альманах, книга – завжди було дієвим, ефективним засобом вираження свого буття, своєї національної ідентичності й боротьби за своє національне «Я».

Протягом одвічного національного гноблення і бездержавності українські національно-патріотичні речники завжди використовували слова, оформляючи їх у шпальти часописів і сторінки книг, для національного відродження рідного народу, його здвигу на боротьбу за своє національне визволення і державність, задля того, щоб заявити всьому цивілізованому світу, що ми, українці, як казав поет, «…народ, якого правди сила ніким звойована ще не була»…

Тут доречно сказати про унікальне видання, яке нещодавно побачило світ в Івано-Франківському видавництві «Нова Зоря», – «Івано-Франківськ. Енциклопедичний словник», упорядкований редакційною колегією у складі ентузіастів-доброчинців, а це: Ганна Карась (голова), Роман Діда (секретар), Петро Аренич, Богдан Гаврилів, Михайло Головатий, Петро Круль, Юрій Угорчак, Мирон Мицан (члени). Гадаю, на таке видання ще не спромоглося жодне місто в Україні (хіба що Київ).

На презентації згаданого енциклопедичного довідника в Івано-Франківській обласній універсальній науковій бібліотеці ім. І. Франка її учасники висловили думку (і побажання) щодо подальшого опрацювання цього видання, його уточнення і доповнення, щоб згодом цей словник став фундаментальною енциклопедією Івано-Франківська.

У словнику дещо мовиться про історію україномовного публіцистичного слова – про часописи міста Станиславова (Станіслава) – Івано-Франківська. Зокрема, на сторінці 319 згадується газета «Нове життя» (1919), на сторінці 370 – часописи «Республика» і Республіканець» (1919), на сторінках 432–433 йде мова і про інші українські часописи доби УНР–ЗУНР (1919–1920).

На мою думку, енциклопедично-довідковий апарат про історію українського слова і преси в Івано-Франківську – в його часописах і видавництвах – необхідно доповнити статтями про цілий масив українських газет і журналів, які побачили світ у нашому місті впродовж XIX ст. – до початку Першої світової війни, доби УНР–ЗУНР–ЗОУНР (1918–1919), періоду польської окупації Станиславова (1920–1939) та за німецької окупації.

Варто сказати і про українські видавництва в Станиславові 1919–1939 років, а також про сучасні видавництва, про газети й журнали новітньої доби незалежної України, зокрема, газети «Галичина», «Репортер», «Галицька Просвіта» та інші, журнал «Перевал».

Отож подаємо статті-доповнення до майбутнього перевидання книги «Івано-Франківськ. Енциклопедичний словник».

УКРАЇНСЬКІ ЧАСОПИСИ XIX СТ. – ДО ПОЧАТКУ ПЕРШОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

«ВІСНИК СТАНИСЛАВІВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ» – офіційний орган єпархії. Виходив у Станиславові з 15 липня 1886 р. по 1939 р., спочатку неперіодично, потім – як місячник. Часопис видавало видавництво Єпископського ординаріату, друкувався у друкарні І. Данкевича. З 1903 р. у «Віснику» як додаток друкувався каталог бібліотеки Станиславівської капітули (не закінчений).

«БУРСАК» – тижневик. Гектографічне видання шкільної молоді Станиславова, що побачило світ у 1893 році. Вийшло два числа: 5 і 12 березня. Видавці й редактори законспірувалися під криптонімами З. В., К. Т., С. Т.

«ДЯКІВСЬКИЙ ГЛАС» («ДЯКОВСКІЙ ГЛАСЬ») – місячник, орган греко-католицьких дяків Галичини й Буковини. З 1910 р. виходив під назвою «Голос дяків». Видавався у Станиславові з 1 жовтня 1895 р., а згодом – у м. Ярославі (тепер – Польща) по 1914 р. Видавці й редактори – Г. Полотнюк і В. Майба.

«НОВА СІЧ» – орган «народної організації», тижневик, виходив у Станиславові щоп'ятниці з 1 січня 1904 р. Вийшло 48 чисел. Видавець – Роман Сілецький, згодом – комітет. Редактори: Роман Сілецький, Антін Яновський.

«БОЄВИЙ ПРАПОР» – тижневик, що видавався у Станиславові у 1906 р. щоп'ятниці. Видавець – Антін Яновський, друкувався у друкарні І. Данкевича (вул. Казимирівська, 10). Вийшло всього чотири числа.

«ОСА» – студентський часопис, що видавався літографічним способом у Станиславові двічі на місяць у січні-березні 1907 р. Відповідальний редактор – Т. Степанович.

«СТАНИСЛАВІВСЬКІ ВІСТІ» – довоєнний часопис. Виходив у Станиславові (вул. Сапіжинського, 23) з січня 1912 р. Політичний, просвітній і економічний тижневик. Видавець – В. Іваницький, головні редактори – І. Ставничий і Л. Рудий (1913).

«ЗІРКА» – рукописний місячник формату шкільного зошита. Орган членів таємних гуртків середньошкільної молоді. Видавався у Станиславові 1909 р. Редагували газету Богдан Заклинський, Іван Ставничий. Співпрацювали з «Зіркою» гімназисти Корнило і Ростилав Заклинські, семінарист Дмитро Катамай, учень реальної школи Франц Андрусевич, Михайло Кравчук, Дмитро Микитин, Іван Полотнюк, Іван Німчук. Вийшло шість чисел «Зірки». В газеті було започатковане друкування біографічної повісті (з життя відомого митця Жозефа Мері під назвою «Рафаель і Форнаріна» у переробці Івана Ставничого). Ілюстрували часопис Осип Роман Сорохтей, Семен Бурко (див.: Енциклопедія українознавства, т. 1, с. 525).

Володимир МОРОЗЮК,
член Національної спілки письменників України

(Далі буде)

ЗНАЙ НАШИХ

КОБЗАРСЬКІ СТРУНИ ВІЧНОСТІ

Вже втретє в Україні за підтримки Міністерства культури і туризму України, Державної аґенції промоції культури України, Національної спілки кобзарів України, управління культури і туризму Вінницької облдержадміністрації у Вінниці проходив Всеукраїнський фестиваль-конкурс кобзарського мистецтва «Струни вічності» імені відомого кобзаря Володимира Перепелюка, якому цього року виповнилось би 100 років. Фестиваль зібрав 360 учасників з різних куточків України.

Приємно зазначити, що нашу область представляло сімейне тріо бандуристок Вівчаренків з Угринова, учасниці якого працюють в ДМШ № 1 і вже 20 років несуть бандурне мистецтво до людей України, Польщі, Франції і здобувають не тільки щирі овації, але й перемоги. І на цьому конкурсі-фестивалі компетентне професійне журі, до якого увійшли Володимир Єсипок – голова Національної спілки кобзарів України, народний артист України, професор (голова журі), Андрій Іванишин – заслужений артист України, художній керівник капели бандуристів Київського НУК, Костянтин Новицький – заслужений артист України, професор Київської національної музичної академії ім. П. Чайковського, Ярослав Джус – викладач Стрітівської вищої педагогічної школи кобзарського мистецтва, Оксана Білецька – начальник відділу регіональної політики у сфері культури Міністерства культури і туризму України, цілком заслужено віддало третє місце за майстерність і професійність нашим бандуристам.

Слід сказати, що на Вінниччину учасниці тріо взяли і своїх дітей, які відчули всю велич бандурного мистецтва, тож бандуристки щиро вдячні управлінню культури і туризму облдержадміністрації за довіру представляти область і фінансування проїзду на фестиваль. Вони, звичайно ж, гідно презентували не тільки свою майстерність, але й Івано-Франківську бандурну школу.

Величним був і гала-концерт виконавців, під час якого наше тріо виконувало українську народну пісню «Чому бджоли не йдуть в поле». Серед учасників – ансамблі пісні і танцю «Поділля» Вінницької обласної філармонії, «Намисто» Вінницької ДМШ № 2, капели бандуристів з Криму, Рівного, Могилів-Подільського, Черкас і багато чудових дуетів, солістів і авторів.

Тріо бандуристок Вівчаренків – Зорина, Галина, Леся

Таке не забувається, кажуть наші бандуристки, щасливі від того, що несуть своє улюблене мистецтво до людей, а за це їх визнають і високо оцінюють.

Любов ЗОРІНА

ПАМ'ЯТЬ

УКРАЇНКОЮ ЗАЛИШИЛАСЬ

Минає сорок днів як відійшла у вічність світлої пам'яті Катерина ДОЦЯК

Катерина Григорівна була людиною великої щедрості, душевної чистоти, любові до життя й педагогічної роботи. Глибока душевна чистота вчительки привертала до себе симпатії дітей і дорослих.

Катерина Доцяк народилась у червні 1930 року в с. Городок Ліського повіту Краківського воєводства (Надсяння, Польща) в українській родині Григорія Сагаля. Початкову освіту здобула в рідному селі, семирічну школу закінчила в Балигороді. В 1946 році під час операції «Вісла» разом із родиною була переселена в Галицький район на Станіславщині. 1950 року закінчила Станіславське педагогічне училище, 1954 р. – Коломийський учительський інститут, 1959 р. – Дрогобицький педагогічний інститут. Учитель української мови та літератури.

43 роки пропрацювала вчителем української мови та літератури в сільських школах Львівщини й Івано-Франківщини, з них 36 років – у Братковецькій восьмирічній школі Тисменицького району.

Була ініціатором створення первинного осередку Товариства української мови ім. Т. Шевченка в с. Братківці та його головою протягом 10 років. Членкиня Івано-Франківського міського об'єднання ТУМу. Активний учасник товариства зі збереження й захисту української мови. Член Комітету громадського контролю за функціонуванням української мови в Івано-Франківську. Нагороджена подякою обласного штабу «Нашої України» за проведену активну роботу зі збору підписів на підтримку народного кандидата в Президенти України. Удостоєна грамот Міністерства освіти, нагороджена медаллю «Ветеран праці», нагороджена обласним і міським об'єднаннями товариства «Просвіта».

Вона навічно залишилась у пам'яті людей великою українкою.

Пухом їй українська земля.

За дорученням членів осередку «Відродження» ТУМ «Просвіта» м. Івано-Франківськ
Ярослава БОРОДАЙКЕВИЧ, *секретар*